Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i Salt Lake City den 8. September 1872.

(Fra „Journal of Discourses").

(Fortsat).

Tiende.

Omend jeg derved kunde erholde den hele Tiende, saa vilde jeg alligevel ikke være undergiven al den Møie, det store Ansvar, den Bagtalelse og det Besvær, som hviler paa Præsident Young angaaende denne Lov. Hverken han, ei heller nogen anden Mand i dette Samfund vilde paa Grund af timelige Fordele have dette Ansvar paa sig. Men hvorfor ere de undergivne alle disse Besværligheder? Fordi de ved Aabenbaring fra Herren ere komne til Kundskab om, at han har grundlagt sin Kirke i dens Fylde paa Jorden, at Engle ere komne til denne Klode, at Guds hellige Præstedømme er tildelt hans Børn med Fuldmagt og Myndighed til at administrere i dets hellige Ordinancer ligesom i gamle Dage, og fordi dette Værk er oprettet paa Herrens Befaling og hans Tjenere ere bestikkede til at forrette dets hellige Handlinger. Men der er en Fordel, som de Sidste-Dages Hellige have fremfor Guds Børn fordum, og min Tro er, naar jeg betragter den Egenkjærlighed, som er saa almindelig fremherskende blandt Menneskeslægten, at denne Fordel er grundet paa vise Foranstaltninger.

Dersom en vis Stamme eller et vist Folk var udvalgt til at modtage Tiende, saa har jeg den Tro, at Folket i Almindelighed vilde modsat sig en saadan Lov. Hvis en bestemt Klasse af Folket nød den Gunst at erholde Tiende, saa vilde Menneskene i deres Vantro og Egenkjærlighed snart finde Noget at dadle derved. Men der er denne Særegenhed ved dette Samfund i disse Dage — at ikke alene Folket

betale sin Tiende, men Livets og Saliggjørelsens Forkyndere erlægge ogsaa deres. Jeg kan ikke med Vished sige, at hele Præstedømmet punktlig overholder denne Lov, men det er alligevel en Pligt, som paahviler Enhver, fra den Høieste til den Laveste i Kirken, at vise Lydighed til dette Bud. Fra Præsident Young og nedad til hans to Raadgivere, de Tolvs Kvorum, Kirkens Biskopper og til ethvert trofast Medlem i dette Værk, er det Enhvers Pligt at betale sin Tiende. Og Tienden, som i gamle Dage blev benyttet til at opholde en vis Stamme blandt Folket og til Præsternes Underhold, bliver nu anvendt til Forfremmelsen af Herrens Værk, til Oprettelse af Templer og i forskjellige andre vigtige Øiemed. Tusinder og atter Tusinder af Dalere ere forbrugte til de Fattiges Understøttelse, og der gives ingen Klasse blandt Præstedømmet, som nyder Godt af Tienden.

Forskjellen mellem Præsterne i denne Kirke og Præsterne i andre Religionssekter er den, at de førstnævnte maa arbeide for deres eget Underhold, medens de sidstnævnte blive opholdte af Menigheden. Dersom jeg erindrer ret, saa er det paa Grund heraf, at Præsterne i Massachusetts ikke ere tilladte at optræde i den lovgivende Forsamling, da de som Præster ere betragtede som udygtige til de praktiske Virkekredse i Livet. Saadanne Mænd, der udelukkende hengive sig selv til Kirkens Tjeneste, der gaa ind i deres Studerkammer og affatte en Prædiken, som de paa Sabbathen skulle oplæse for Forsamlingen, ere de mest upraktiske Mænd i deres Samfund, og Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er en hel Kontrast i Sammenligning med disse. Lederne i denne Kirke besidde mere Praktik end nogen Anden i Samfundet. Kirkens Øverste er den mest praktiske Mand blandt dette Folk. Hans to Raadgivere, Eldsterne og Biskopperne ere alle Mænd med Foretagelsesaand — Mænd, der ere istand til ikke alene at opholde sig selv, men ogsaa underholde og hjælpe Andre.

Vor Mening er, at hvis en Mand er ude af Stand til at forsørge sig selv og paa samme Tid lære Andre den rette Maade, hvorpaa de skulle erhverve sig deres Underhold, da er han aldeles uskikket til at være en Leder i denne Kirke og bliver at betragte i Lighed med en Drone i Bikuben. Af denne Aarsag forlange vi, at enhver Præst i dette Samfund skal være en Mand, der kan forsørge baade sig selv og sin Familie. Jesus sagde, at den, som var den Største blandt Disciplene, skulde være de Andres Tjener. Dette Frelserens Udsagn kunne vi se bliver praktiseret blandt os, thi Kirkens Præsident er det hele Folks Tjener.

Den største Tjener i et Setlement er dets Præsident, og i et Distrikt dets Biskop. De leve for Folket; deres Tid og Interesse ere for Folkets Vel, det vil sige, dersom de handle retligen og hædre deres Kaldelse. Hvis der gives en hjælpeløs Mand i Distriktet, saa bliver han Gjenstanden for en Biskops Bekymring og Omsorg. Er en Familie i Nød, saa vil enten Biskopen besøge den og efterse, at ingen Mangel hersker, eller han vil lade en Lærer have Opsigt og Omhu med den. Paa denne Maade vil Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige være i bestandig Virksomhed, og dets Medlemmer vil plante saavel timelige som aandelige Velsignelser i Folkets Midte.

Det er ved saadanne Mænds Arbeide og Anstrængelse, at dette Samfund er bleven grundlagt, og dette fordum øde Land bragt til at blomstre som en Rose. Formedelst denne Kirkes Apostlers, Eldsters og Biskoppers Iver og Møie ere

Setlementerne blevne udvidede til de yderste Grænser af Territoriet baade mod Nord, Syd, Øst og Vest. Disse have været Pionerer i alle store Arbeider. De have ikke sagt til Folket, at de skulde tildele dem deres Fornødenheder og opholde dem i deres Dovenskab og Lediggang, fordi de vare beskikkede som Ledere; men de have derimod sagt: „Kom Brødre, lad os tage fat og fuldføre det Arbeide, som Herren har paalagt os!" Disse Mænd, saasom Præsidenter, Ældster, Biskopper og andre fremragende Personligheder i dette Samfund, som Verden antager ere blevne fede paa Folkets Befolkning, have været de første i de mest anstrængende Arbeider og Foretagender. Istedetfor at leve i Yppighed og være Folket til Byrde, saa have disse Personer været Redskaber til at frembringe den Rigdom, som de Hellige nu for Tiden nyde. De have været som Fædre for deres Folk, og dette har altid været Gjenstanden for deres faderlige Omhu og Bekymring. Jeg vilde ikke give det Mindste for en ledende Mand, der ikke virkede med dette Formaal for Øie. En saadan Mand var intet værd og burde ikke have noget blivende Sted i Guds Folks Midte. Hvis en Mand skal være et Redskab til at frelse et Medmenneske og tillige være en Kristi Læres Forkynder, da maa han være i Besiddelse af Kristi Aand. Frelserens Aand gik ud paa Selvopofrelse; hans Aand tilskyndede ham til at gaa og frelse Menneskene uden at være dem til Byrde eller i nogen Henseende underkue dem. Dette at leve Folket til Byrde og paa en snedig Maade udsuge det, er en ligefrem Præstelist, og hvorsomhelst dette System er det herskende, der har disse Mænds Underfundighed Fremgang, og Herrens Vrede bliver over dem, som praktisere en saadan Lære.

Jeg har sagt, at jeg er Herren taknemlig for Aabenbaringen af Tiendeloven. Jeg gjør det for den Aarsag, da denne Lov ligefrem appelerer til Menneskenes Egenkjærlighed. Dette Princip bringer Enhver til at ofre sine egenkjærlige Følelser og vise Tro paa Herren. Hvis en Mand ikke har stærk Tro paa Gud, saa er der ikke megen Sandsynlighed for, at han skal betale Tiende eller gjøre mange Ofre; thi Egenkjærlighed og Selvinteresse vil ganske og aldeles regjere en saadan Person, En Mand med disse Følelser er uværdig til at være et Medlem i Jesu Kristi Kirke. Men hvad vil blive Resultatet, dersom Enhver er redebon til at overholde denne Befaling og vidne for Herren, at han betragter denne hans Lov med Ærefrygt? Bliver man fattig og forarmet derved? Jeg siger nei. Ere de Sidste-Dages Hellige blevne udsatte for Mangel, fordi de betale deres Tiende? Nei. Naar Tienden bliver anvendt paa en frugtbringende Maade, saa vil den i alle Henseender tjene til at forøge Samfundets Velstand. Den tjener til Oprettelse af offentlige Institutioner; den bliver anvendt til Steders Forskjønnelse og danner et Fond, der udelukkende er beregnet paa at fremme Guds Værk og skabe Lykke og Fremgang i Samfundet. Denne Lov er en mægtig Maskine, der vil oprette Retfærdighed og Sandhed paa Jorden, dersom den styres ved en øvet Haand. Thi lad mig sige Eder, Brødre og Søstre, at en Krig er begyndt paa Jorden, og den er allerede bleven ført for en lang Række af Aar i Forhold til et Menneskes Levetid; og Gjenstanden for denne Krig er Jorden og de Stridende ere Gud og Satan.

Mange Mennesker forbauses over, at „Mormonerne" med alle deres gode Egenskaber, med deres indbyrdes Kjærlighed, Maadehold og gode Orden og som i alle Henseender vise en saadan be-

undringsværdig Opførsel, kunne være saa forhadte. Det er ofte bleven sagt til vore Ældster:

„De er en meget god Mand, og jeg vilde ikke have antaget Dem for en Mormon. Efter min Formening besidder De for megen Intelligence til at være en Sidste-Dages Hellig.“ Det lyder, som om et Medlem af denne Kirke i Almindelighed er betragtet af Verden som et indskrænket, uvidende og udannet Menneske. Men dette er ikke Tilfældet. Herren har ikke udvalgt sig et saadant Folk; han har udseet sig et Folk, der besidder Forstand, og han vil mere og mere berige deres Intelligence. Grunden, hvorfor vi ere Gjenstanden for vore Medmenneskers Had, er, fordi vi have Sandheden. I lige Maade var det ogsaa med Jesus og hans Apostler fordum; de vare forhadte af den samme Aarsag, nemlig for Sandhedens Skyld. Vi hades, fordi vi have Sandheden blandt os, fordi vi erholde guddommelig Aabenbaring, og fordi vi i et ædelt Øiemed forsøge at opbygge Guds Rige. Lad et andet Folk udføre, hvad vi have udført, og det vil blive opløftet til Skyerne. Lad en anden Mand udrette, hvad vor Leder har udrettet, og hans Berømmelse, som sit Folks Velgjører, vil blive bekjendt over hele Verden. Men alt vort Arbeide har blot forøget vore Medmenneskers Had og Forfølgelse. Og som jeg allerede har bemærket, der er en Krig i Verden, som ikke vil ende, førend Herren har vundet Seir, og Jorden er befriet fra Synd.

Jeg vil omtale den Kontrast, som hersker mellem dette Land og de Lande, fra hvilke vi ere komne. Dette Folk blev organiseret i Staden New-York, som var en meget blomstrende Stat. Fra New-York drog vi til Ohio, som ligeledes var en frugtbar Stat. Derpaa reiste vi til Missouri, som vi med Rette kunne kalde de Forenede Staters Have, og derfra drog vi til Illinois. Alle disse Steder havde en god Beliggenhed og vare bekjendte for sine Rigdomme og store Forretninger. Hvad var Resultatet af denne vor Landsflygtighed? Vi nedsatte os i et goldt, ufrugtbart Land, hvor det ansaaes som en Umulighed for Folk at kunne leve; men hvad er de Besøgendes Bemærkninger, naar de komme herop fra de Steder, som vi tidligere beboede; de forbauses over, at vore Frugttræer ere saa sunde og at vort Land ser saa indbydende ud. Ærlig talt, saa tror jeg, at dersom Folket i de Forenede Stater vilde overholde Tiendeloven og erlægge en tiende Del af deres Indkomme til den Allerhøiestes Tjeneste, saa vilde Frugtbarheden i deres Land paany blive forøget og deres Indtægter voxe, saa de vilde komme til at staa paa det samme Standpunkt som vort Territorium, der nu er dem langt overlegent. Naar den Dag kommer, som den sikkerligen vil komme, da vi skulle vende tilbage til Jackson County, Missouri, og lægge Grundvolden til et Tempel og opbygge en stor Stad, som skal være Centralpunktet i Zion, Noget, som vi forvente med ligesaa stor Overbevisning, som vi vente at se Solen staa op i Morgen. Jeg siger, at naar den Dag kommer, da vil man se, at Landets tidligere Frugtbarhed paany vil fremspire, og alt Land, som bliver beboet af Guds Folk, vil være sundt og frugtbringende. Herren vil velsigne ethvert Folk, som vil overholde denne Lov; deres Flid og ædle Bestræbelse vil krones med Held; de ville glæde sig og leve i Lykke og Fremgang.

Vi kunne berøre mange Ting, som henhøre til denne Gjenstand. Dog en Ting vil jeg omtale, førend jeg slutter mine Bemærkninger, og det er den stedse tiltagende Tilbøielighed blandt Folket for deres egne Interesser og Ligegyldighed

for det, som henhører til Guds Værk. Vi høre ofte de Bemærkninger blive fremførte for os: „Naar I, Sidste-Dages Hellige, forøge Eders Rigdomme; naar I ere omringede af den modesyge Verden, og Civilisationens Bølger vælte ind iblandt Eder, da ville alle Eders Særegenheder forgaa og bortsmelte, og I ville blive i Lighed med andre Folk. Eders Flerkonesystem vil forsvinde, thi dersom en Mand har et halvt Dusin Hustruer, og disse ville efterfølge Verdens Moder og Skikke, da vil han ikke være istand til at forsørge dem.“ Disse Punkter har jeg hørt været fremsatte Gang efter Gang, og de indeholde Sandhed. De unge Mænd i de østlige Stater ville ikke tage sig en Hustru, fordi deres Indtægter ere for ringe til at skaffe hende et Ophold i Overensstemmelse med den moderne Verdens. Det er en hel Del Sandhed i dette. Dersom jeg kunde tro, at dette Folk vilde henfalde i de Daarskaber, som nu ere saa fremherskende, da vilde jeg i Sandhed nære Frygt angaaende Guds Værks Vedvarenhed paa Jorden. Hvis det kunde ane mig, at dette Folk nærede Hang for Rigdomme, at de vilde tillade deres Følelse og Hjerte at være henvendte paa Indsamling af Penge og andre verdslige Goder og at de vilde tænke mere paa andre Ting end paa Gud og hans Værk, da vilde jeg føle en Ængstelse angaaende denne Gjernings Vedbliven. Men Herren har sagt, at dette Værk skal bestaa evindeligen, eiheller skal det nogensinde overgives i et andet Folks Haand, og paa Grund heraf nærer jeg ikke den mindste Frygt med Hensyn til, hvad Følgerne ville blive. Ikke desmindre, der gives Individer i dette Samfund, som ikke nære den rette Følelse angaaende Tiendeloven. Vi have bemærket, at naar Folket er fattigt, da ere de mere nøiagtige i at overholde dette Princip, end naar de blive mere velstaaende. For Exempel, dersom en Mand har 10,000 Daler, saa er det en betydelig Sum at erlægge 1,000 i Tiende. Hvis en Mands Tiende beløber sig til fem, ti, tyve eller endog hundrede Daler, saa siger han: „Jeg kan betale dette, men 1,000 er et altfor stort Beløb.“ Naar vi blive opfordrede til at betale vor Tiende, hvilken Opfordring ofte forsømmes, og denne udgjør 1,000 Daler, da ser dette ud som en hel stor Sum, og vi føle os uvillige og ville ugjerne betale denne vor Tribut. Nogle ville sige: „Jeg kunde omsætte disse 1,000 Daler i en eller anden indbringende Forretning, som kan formere Kapitalen saameget, og da vil jeg erlægge min Skyldighed.“ Mange tillade sig selv at føle tilfredse ved en saadan Fremgangsmaade.

Der er en mærkværdig Kjendsgjerning, som staar i Forbindelse med denne Tiendeydelse i vor Midte. I ere Alle bekjendte med flere af vore fornemste Kjøbmænds Apostasi fra denne Kirke. De vare Mænd, som drev en stor Handel og som ved deres umaadelige Priser bogstavelig fraranede Folket deres Midler. Dette skete forinden Jernbanen blev anlagt. Flere Aar i Forveien var det forud forkyndt, at disse Mænd sent eller tidlig vilde fornegte Troen og forlade Kirken. Man kunde lettelig forstaa, at Personer, som praktiserede et saadant System og paa en saadan Maade udsugede deres Søskende, ikke kunde vedblive at staa i Guds Kirke, og endskjøndt det lyder underligt, dog det synes ikke fremmed for dem, som forstaa det, saa blev denne Forudsigelse bogstavelig opfyldt. Disse Mænd fornegtede Troen og ere nu Modstandere til et Værk, som de før bevidnede var Sandhed. Ved at undersøge Tiendelisten, komme vi til det mærkværdige Resultat, at disse Personer overholdt ikke Tiendeloven

som de burde. De, der have havt størst Fremgang og Velsignelse have været de mest punktlige i Tiendeydelsen. Jeg har gjort den Erfaring, at dersom Folket tillukker sit Hjerte i denne Henseende, hvis de forsømme at betale Tiende, dersom de vise sig utilbøielige til at gjøre Offer og faste, som er til de Fattiges Fordel, da ville de sent eller tidlig tabe Troen. Dette er en af Aarsagerne til Tabet af Troen og Tilliden i dette Værk.

Jeg vil sige Eder, hvad jeg føler nu, dersom jeg blev fristet i denne Henseende. Jeg vilde sige: Satan, jeg vil ikke have Noget med Dig at gjøre; dersom Du frister mig i denne Retning, saa vil jeg erlægge det dobbelte af min Tiende. Jeg ved, at der følger Velsignelser, hvis vi ere nidkjære i at opfylde denne Lov. Jeg er overbevist om, at Herren giver dem, som overholde dette Princip, Lykke og Fremgang, og at han velsigner dem, der føde den Hungrige, der klæde den Nøgne og yde en hjælpsom Haand til deres trængende Brødre og Søstre. Jeg vilde beklage, at Rigdom og Velstand voxte og forøgedes i vor Midte, dersom det skulde afføde nogen Rangs- eller Standsforskjel iblandt os, saaledes at Nogle skulde sige: „Jeg er bedre end Dig, thi jeg har et smukkere Hus, bedre Klæder, kan kjøre i en mere elegant Vogn og har Børn, der besidde mere Opdragelse og bære en smagfuldere Klædning end din Familie." Jeg vilde føle ilde, hvis den Velstand og Rigdom, som tiltager blandt os, skulde foraarsage saadanne Resultater. Jeg vilde forvente, at Herrens-Vrede vilde blive optændt imod os, og at han vilde straffe og plage os, indtil vi i dyb Ydmyghed gjorde sand Omvendelse.

Herren har skjænket os Jorden og Elementerne, som ere i og som omgive den. Alt har han tildelt os til vort Gavn. Man synder ikke, om man klipper Ulden af et Faar og fabrikerer Klæder deraf. Det er ingen Synd at plante Morbærtræer, fremme Silkeavlen og lave smukke Klædninger af det Stof, som Silkeormene virke.

Vi kunne uden at begaa nogen Synd bruge af Naturen enhver Ting, som Herren har sat indenfor vort Omraade. Vi kunne forarbeide os gode Klæder; vi kunne bruge de forskjellige Farver til at forskjønne vore Ting dermed; vi kunne grave Guld og Sølv og forherlige Herrens Huus dermed; vi kunne have smukke elegante Vogne og oppudse dem paa den mest pragtfulde Maade; vi kunne være i Besiddelse af prægtige Heste og Kreature af bedste Race; vi kunne bygge smukke, storartede Huse og møblerere dem med smagfulde Husgeraad, saasom fine Møbler, Tæpper, Speil, Bad og kort sagt enhver Gjenstand, som kan være til vor Nytte, Behag og Bekvemmelighed, og som findes blandt den civiliserede Verden. Der gives ingen Synd i at besidde alle disse Goder, som Gud har skjænket os, dersom vi anvende dem rettelig. Men det er Synd at ophøie sig selv og blive hovmodig, fordi Herren har tildelt os saadanne Velsignelser. Det er Synd for en Mand at ophøie sig over en anden, fordi denne er i mindre gode Omstændigheder; thi vi ere alle skabte af Jordens Støv og ere Alle udgaaede fra Herren, til hvem vi haabe at gaa tilbage efter endt Løbebane her i denne Tilværelse. Mine Søskende, der er ingen Synd at besidde disse Ting, som jeg nu har opnævnt. Vi kunne have smukke Huse, deilige Haver, herlige Templer, et yppigt, rigt Land, og vi kunne forherlige vort Hjem som et himmelsk Sted, skikket for Englebesøg, og der er intet Urigtigt i dette. Tillige kunne vi pryde vore Legemer, som vor himmelske Fader har

skjænket os, uden at der er nogen Synd deri, forsaavidt vi ere ydmyge for ham og ære ham i vort Levnet. Men dette er en stor Vanskelighed og har været saa fra Begyndelsen. Naar Velstand tiltager, saa bliver Folket i sit Hjertets Stolthed ophøiet, og de se med Ringeagt ned paa deres fattige Søskende, fordi de besidde mere Lærdom, have bedre Dannelse, tale et høiere Sprog og kort sagt besidde en Del Egenskaber, som deres fattige Brødre og Søstre ikke have erholdt. Dette er en Synd, og Herrens Vrede bliver over dem, der hylde en saadan Fremgangsmaade.

Han vil have, at hans Børn skulle være lige i de jordiske Ting saavelsom i de himmelske. Han vil ikke se nogen Fattig blandt sit Folk. Han ønsker ikke at høre de Undertryktes Klage komme op for sin Throne fra de Sidste-Dages Helliges Midte. Gud forbyde, at dette nogensinde skulde ske! Gud forbyde, at en Mands eller Kvindes Jammerraab skulde fra de Helliges Midte naa op for Faderens Øre, fordi de vare undertrykte eller manglede det Nødvendige! Guds Villie er, at vi skulle give de Hungrige Føde, at vi skulle beklæde de Nøgne og gjensidigen ophjælpe de Fattiges Trang. Men han ønsker ikke, at de Fattige skulle nære Misundelse mod de Rige. Dette er en ligesaa stor Synd for dem, som for de Rige at undertrykke de Nødlidende. Det er dem ikke tilladt at misunde den Rige eller at se med Misundelse paa deres Søskende, fordi de maaske besidde flere verdslige Goder. Dette er syndigt og uret; den Mand eller Kvinde, som besidder en saadan Følelse, ledes ikke ved en god Aand. Herrens Villie er, at vi skulle opbygge hverandre i Retfærdighed. Vi skulle elske hverandre og arbeide for vort fælles Vel. Dette er Aanden i Jesu Kristi Evangelium. Det er aabenbaret til os, og vi maa udvikle os i det.

Jeg betragter Tiendeloven som en for det hele Folk upartisk indført Forordning. Den er af lige Gyldighed for saavel den Rige som den Fattige. Den fattige Mand, som betaler kuns Lidt i Tiende, erlægger i Forhold til sit Indkomme ligesaa meget som den Rige. Den paa timelige Midler mere Begunstigede overholder denne Lov, det samme gjør ogsaa den Fattige. Vi staa Alle paa det samme Standpunkt med Hensyn til Tiendeydelsen, og vi bør punktlig overholde den, hvis vi ønske, at Herrens Velsignelse skal hvile over os.

Jeg har havt den Tanke, dog jeg ved ikke om det virkelig forholder sig saaledes, at de Hellige i den sidste Tid ere blevne tilbøielige til at spare i denne Henseende. Det har synes for mig, at eftersom Herrens Velsignelse er bleven os rigelig tildel, saa har der opstaaet en Attraa blandt Folket for Karrighed, de tilbageholde deres Indkomme og binde Hænderne paa dem, der have et stort Værk at udføre. Vi ønske at opbygge Templer i forskjellige Dele af Landet. Vor Attraa er at oprette Templer — Huse indviede til Herrens Tjeneste. For nærværende Tid gives der Folk i St. George og andre Setlementer i Nærheden deraf, der ligge mellem 90 og 100 Mile fjernede fra denne Stad. Naar disse Folk ønske at indgaa i Ægteskab i Overensstemmelse med vore Ordinancer og Principer, hvilke vi tro ere nødvendige, saa ere de forbundne til at gjøre denne lange Reise frem og tilbage for at denne Ordinance kan blive forrettet i Guds Hus efter vor Tro og Overbevisning. Hvor besværligt er ikke dette! Dette maa foranstaltes paa en mere hensigtsmæssig og mindre møisommelig Maade.

Vi ere for Tiden ifærd med at bygge et Tempel i Salt Lake City, men det er blot et. Der vil udentvivl blive bygget et Tempel i St. George og maaske andre i baade Nord, Øst, Vest og paa flere forskjellige Dele af Landet. Tro I, at al Tienden vil blive opbrugt i denne Stad? Tro I, at de langt bortliggende Setlementer skulle meddele af deres Grøde blot for at opbygge denne By alene? Nei, en saadan Fremgangsmaade vilde ikke være ret. Det vilde være at fylde Hjertet og lade de øvrige Dele lide. Udkanterne af Setlementerne maa opholdes. Tienden maa anvendes til Oprettelse af Templer og Huse indviede til den Allerhøiestes Tjeneste, saa de Hellige i hvilkensomhelst Del af Territoriet kunne gaa og forrette Ordinancer saavel for de Levende som for de Døde. Vi have et stort Værk at udføre i denne Henseende.

Herren har aabenbaret denne sin Lov, og som jeg allerede før har bemærket, det er et Princip, som er af lige stor Magtpaaliggenhed for Enhver, det undertrykker ingen særegen Klasse men er af lige Gyldighed for Alle. Lad os vise Nidkjærhed i dets Overholdelse tilligemed ethvert Bud, som Herren har skjænket os, saaledes at vi maa voxe i Velstand og bruge denne til Guds Ære, at ingen Armod, Nød eller Uvidenhed skal herske i Landet, men at hjertelige Bønner af Taknemmelighed maa opstige for den Herre Zebaoth fra et velsignet og lykkeligt Folk her i disse Dale. At vi altid maatte prise hans hellige Navn for de utallige Velsignelser, som han har tildelt os, at vi maatte erindre at takke ham for Fred, Orden, Enighed og enhver Velsignelse, som vi have erholdt fra ham.

At det saa maatte ske er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Præsident George A. Smith, Præsident B. Youngs første Raadgiver og L. Snow, en af de tolv Apostler samt flere høitstaaende Mænd i vor Kirke ere paa en Reise rundt Jorden og agte at besøge de forskjellige Nationer tilligemed de mest mægtige og indflydelsesrige Mænd for at repræsentere Utah og udføre mange andre Ting for Guds Riges Fremme. Reiseselskabet afreiste fra New York den 6te og ankom til Liverpool den 19de November. Derpaa reiste de til London og overværede Konferencen.

En Meddelelse, dat. 12te Decbr. 1872, skrevet i Paris, underretter os om, at Partiet befinder sig vel. Den 6te reiste de til Antwerpen, den 8de til Brussel og den 10de besøgte de Waterloo. Selskabet opholdt sig i fem Dage i Belgien, og endskjøndt Veiret var raat, anvendte de alligevel Tiden paa en behagelig Maade. I Antwerpen saa de mange af de originale Malerier af Rubens, der ere fuldførte paa Stedet, som er Kunstnerens Fødested. Partiet saa med Bedrøvelse, at disse Malerier bleve anseede med en Ærbødighed, som var lidet mindre end Afgudsdyr-

kelse, og saaledes var en Modsætning til, hvad den store Maler havde bestemt dem for. Betragtede som Kunstværker, da ere disse Malerier storartede og underfulde. Dernæst aflagdes et Besøg i en Fabrik, som tilvirker de saakaldte Brysseles Knipplinger. Denne Fabrik beskjæftiger 3,000 Personer, og største Delen af Arbeidet bliver udført i Arbeidernes Hjem. Der arbeides 12 Timer daglig for en Løn fra 1—2½ Francs om Dagen (fra 36—88 Sk. dansk). Dette Arbeide er meget anstrengende for Synet. Der siges at være 140 saadanne Fabriker i Brysel. Den romersk katholske Religion er ved Lov grundlagt i Belgien. Enkelte Protestantsekter have fri Religionsøvelse, men Daab ved Neddyppelse er ikke tilladt. Partiet overværede en katholsk Gudstjeneste Søndagen den 8de Decbr. Under Visiten til Slagmarken ved Waterloo herskede der en øsende Regn; men Broder Smith skriver: „Vi saa nok til at kunne forstaa Historien om denne Begivenhed bedre end før, og vi ere rigeligen betalte for vort Besøg. Noget, som blev Gjenstanden for Selskabets Bemærkning, medens de reiste gjennem Holland og Belgien, var den udbredte Kultivation af Skovene.

Den 11te ankom de til Paris. Paa Reisen fra Brysel til Paris passerede de gjennem et meget behageligt Land, som med Hensyn til Kultivation stod paa et meget høit Standpunkt. Paa enkelte Steder har Oversvømmelse anrettet en Del Ødelæggelse, og Marker og hele Landsbyer staa for en Del under Vand. De Franske fryde sig over et Aar, der har indbragt Korn og Frugter i Overflod. I Paris aflagde Selskabet et Besøg hos den amerikanske Gesandt og bleve meget høfligt modtagne af Gesandtskabets Sekretær, som er en Søn af den amerikanske Minister Washburn. Han sagde, at hans Fader vilde ikke vende tilbage forend i Januar.

Præsident Smith skriver: „Det er sørgeligt at se den forfaldne Tilstand i Tuillerierne. Vi anvendte idag (den 12te) nogle Timer i Louvre for at bese Kunstværkerne, som i Sandhed, for en Beundrer af de skjønne Kunster ere værd en Reise over Atlanterhavet.“ Selskabet skal forblive i Paris til den 19de Decbr.

Meddelelse fra Præsident Smith og Parti den 18de Decbr. Opholdet i Paris har været meget behageligt. Iblandt andre Steder har 4 Skoler været besøgte, der hver havde omtrent 350 Elever og ere inddelte i Klasser.

Den 17de begav Præsident Smith og Selskab sig til Versailles for at aflægge en Visit hos Præsident Thiers. Ved deres Ankomst var Præsidentens Tid optagen, men for at Selskabet kunde fordrive Tiden paa en behagelig Maade, saa gav Mr. Hillaire Præsident Smith et Indgangstegn til de forskjellige Seværdigheder tilligemed „det lovgivende Samfund.“ Da Passet blev præsenteret for Forsamlingens Præsident, gav denne Befaling til, at der skulde skaffes Præsident Smith og Kompagni Plads blandt de fremmede Gesandter, som var et Galleri, der var lige i Fronten af Talerstolen, saa de kunde med Lethed skue ud over hele Forsamlingen.

Endskjøndt Tiden var knap for Præsident Thiers paa Grund af offentlige Forretninger, saa bestemte han alligevel en officiel Modtagelse for Præsident Smith og Selskab. De bleve modtagne med megen Venlighed og Opmærksomhed. Præsident Thiers talte meget utvungent angaaende Kolonisationen af Utah ved de Sidste-Dages Hellige, takkede Selskabet for den Ære de havde bevist ham ved deres Be-

og og tilbød dem den Bistand de maatte ønske paa deres Reise i Frankrig. Han udtrykte det Haab, at Fred altid maatte existere mellem Frankrig og de Forenede Stater. Nogle af hans Ministre vare nærværende ved Sammenkomsten, og alle syntes at følge Konversationen med dyb Interesse.

Reiseselskabet forlader Paris for Lyon den 19de December.

Den 19de December forlod Præsident Smith med Parti Paris og ankom til Lyon Kl. 11 om Natten. Paa deres Reise passerede de gjennem nogle Landsbyer og gjennem flere Egne, som have undergaaet en ødelæggende Vandflod. Lyon er en af Frankrigs mest fremragende Byer. Den er meget fordelagtig beliggende for Handelen og bestaar af 320,000 Indbyggere. Tillige har den mange Monumenter af gammel Arkitektur. Der gives endnu Spor af mange storartede Værker, med hvilke Romerne forhen have prydet og forskjønnet denne Stad. Tilvirkningen af Manufakturvarer er umaadelig, og den kan i denne Henseende ikke overgaaes af nogen anden Stad i Europa. De fornemste Artikler af dens Manufaktur er Silke af alle Slags.

Den 20de besøgte de Redaktøren af „Moniteur des Soies," et Blad publiseret i Silkeavlens Interesse. Derpaa begav de sig til Børsen, hvor de saa en Udstilling af den bedste Silke tilvirket i de sidste hundrede Aar. Her besaa de ogsaa en Samling af forskjellige Redskaber til Silkens Berørelse. Et stort Udvalg af Silkeormlarver, baade store og smaa, som vare opavlede i Utah, bleve udstillede af en af Reiseselskabet, Mr. Schettler. Disse, blev der sagt, var af første Kvalitet.

Dernæst besøgte de nogle Fabriker for Tilvirkning af Fløil, fine Lommetørklæder og andre Gjenstande, deriblandt ogsaa en, hvor der vævedes Portræter af Silke. Paa det sidste Sted følte Selskabet sig meget interesseret og overlod til Fabrikmesteren et Fotografi og et Autografi af Præsident Young, hvilket han vil væve, men det vil tage omtrent 4 Maaneder for at gjøre Arbeidet færdigt for Væven.

Den 21de begav Selskabet sig til nogle Plantager for Morbærtræer og Silkeavl i Annonay. Silkeormlarverne fra Utah bleve ikke alene anseede for bedste Kvalitet; men der blev sagt, at Silkeproduktørerne i Lyon vilde kjøbe alle de Silkeormæg, som kunde opdrives, der vare avlede i Utah.

Den 22de forlod Reiseselskabet Lyon for at reise til Marseille, hvor de raske paa baade Aand og Legeme ankom om Aftenen. De frydede sig især deleshed over Byens Udseende og over Landet, som de passerede.

Aviserne i Paris indeholdt, blandt flere Bemærkninger over Reiseselskabet, følgende bon-mots:

„Uagtet „Mormon"-Reiseselskabet, som for Nærværende besøger Frankrige paa en Gjennemreise til Palæstina, udlader sig med, at Motivet for deres Reise er Fornøielse og for at erholde Kundskab og Instruktion om Forholdene i fremmede Lande, saa er det bleven meddelt af En, som siger sig vel underrettet, at de agte at drage til det Hellige Land for at grundlægge et nyt Jerusalem. Vi se intet Usandsynligt i denne Formodning. Folket, som dannede et Paradis i Salt Lake, maa vel ogsaa kunne grundlægge et Eden i Profeternes Land."

„Den lange Sammenkomst, som „Mormon"-Partiet havde med den franske Præsident for nogle Dage siden, har, ifølge paalidelig Underretning, voldt Madame Thiers megen Bekymring. Sikkerligen behøver man ei at nære nogen Frygt med

Hensyn til Præsidenten, thi han er for gammel til at omvende sig til den mormonske Lære!"

Korrespondance.

Ephraim den 10de November 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Det er nu temmelig længe siden, at jeg sendte Dem et Brev, og De kunde næsten have Grund til at tro, at jeg enten havde tabt Erindringen om eller Interessen for Dem og det Arbeide, som nu optager Deres Tid i et fremmed Land; men dette er ikke Tilfældet, kun har Tid og Omstændigheder forhindret mig indtil nu, og jeg haaber derfor, at disse Linier endnu ville være Dem velkomne. Mod Slutningen af September Maaned reiste jeg til Salt Lake City for at overvære Territoriets Udstilling og den halvaarlige Konference. Denne Nydelse har paa Grund af Afstanden mellem mit Hjem og Hovedstaden kun sjelden faldt i min Lod, men Jernbanen, der allerede er færdig til „American Fork," vil hvert Aar forkorte denne lange Vei. Underveis opholdt jeg mig i Provo og besaa det storartede Klædefabrik dersteds. Det er et Anlæg, som efter min Formening kan maale sig med de bedste i Verden; og naar man tager i Betragtning de ugunstige Omstændigheder ved et saadant Arbeides Udførelse her langt inde i Landet, hvor alle Maskiner og meget Andet maa indføres med stor Bekostning, og hvor kontante Penge tildels ere vanskelige at tilveiebringe, saa staar der nu i Provo et Mindesmærke, som taler høiere end Egyptens Pyramider om, hvad Enighed og Visdom i kommunal Bestyrelse formaar at udføre; det viser, at næsten enhver Vanskelighed staar til at overvinde. At beskrive Enkelthederne ved dette Fabrik staar ikke til min Raadighed, men det er stort, smukt og hensigtsmæssigt i alle Henseender og vil, naar det bliver fuldfærdigt, give Beskjæftigelse til flere hundrede Mennesker og skaffe os Klæde og Tæpper paa en lettere Maade og af bedre Kvalitet end de Stoffe, som blive forfærdigede ved den gammeldags Haandvæv.

Udstillingen i Salt Lake City fremviste udmærkede Tøier fra forskjellige Fabriker i Territoriet, og jeg haaber, at den Dag ikke er fjern, da det Hjemmegjorte vil være paa Moden fra Ho'det og til Foden, thi endnu have vi ikke opgivet Parisernes taabelige Regler for det Klædelige eller Sømmelige ved Legemets Bedækning. Mange smukke Ting vare udstillede, og deriblandt havde de Skandinaviske en betydelig Del, som jeg syntes særdeles vel om, da jeg endnu føler meget interesseret for mine Landsmænd og hvad der angaar dem.

De har uden Tvivl læst Beretningen om denne Udstilling i Bladene og seet, at En fra Ephraim erholdt Sølv-Medalje for et Malerі, der fremstillede nogle Børn beskjæftigede med at samle Ax i Marken strax udenfor vor By. Ligeledes modtog en svensk Søster Præmie for kunstigt Haararbeide. Vor Ven W. fik Sølvmedalje

for sine Portræter; en ung norsk Broder for Træsnit; en Svensk for et kunstigt Uhr og flere Andre, som jeg nu ikke erindrer, erholdt Præmie.

I Korthed maa jeg sige, at jeg neppe havde troet, at der fandtes saa meget Geni iblandt os, som et Folk, der næsten alle ere samlede ud af de fattigste og mest nedtrykte Klasser blandt Menneskene. Dog ved jeg, at dette kun var en ringe Del af, hvad der kunde frembringes, dersom Alle vilde bidrage Sit, thi der var kun meget Lidt indbragt fra de fjernere liggende Landdistrikter. Heste, Oxer, Køer, Kalve, Faar, Svin, Høns, Ænder og Gjæs vare udstillede, som gav mig og mange Andre nye Ideer med Hensyn til, hvad Opelskning af Dyreracen kan bringes til; og det Hele opnaaede vistnok sin Hensigt, nemlig at anspore os til forøgede Anstrengelser for at bringe os som et Folk til den størst mulige Fuldkommenhed i alle Ting.

Konferencen fortsatte, hvad Udstillingen allerede havde begyndt i denne Henseende, og dersom ikke en modsat Indflydelse virkede paa Menneskenes Hjerter, vilde det ikke vare længe, førend Herren vilde have et fuldkomment Zion paa Jorden — dog Satan er ikke bunden endnu.

Jeg kan ikke i dette lille Brev begynde at beskrive Konferencen og hvad der blev talt og gjort, eiheller er det nødvendigt, da De allerede har det i Aviserne; men nok er det at sige, at der var Aand, Liv og Kraft, der maatte føles af Enhver, som ikke var aldeles blottet for denne Egenskab.

Idag var jeg for første Gang til Forsamling i vort ny Forsamlingshus; men da det ikke er fuldendt og da det er koldt, saa er det ikke saa hyggeligt, som vi kunde ønske det, men vi vil vedblive Arbeidet, saa længe vi kunne.

Jeg maa nu afbryde og bede Dem hilse Brødrene, Deres Medarbeidere, og selv er De kjærligst hilset fra Deres Ven og Broder

C. C. A. Christensen.

Malmø den 24de December 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Da jeg nu er hjemkommen fra et Besøg i Missionen, antager jeg, at det vil være af Interesse for Dem at høre Lidt angaaende Tilstanden blandt de Hellige. Konferencen blev ifølge Bestemmelse afholdt den 2den og 3die Novbr. og var i det Hele taget til megen Gavn og Opbyggelse for saavel de Hellige som for vore Venner, der besøge vore Forsamlinger.

De Brødre, som bleve beskikkede, ere alle vel tilfredse og arbeide med Nidkjærhed for Evangeliets Fremme. Jeg har besøgt de forskjellige Dele af min Arbeidsmark og tillige erholdt Meddelelse fra Brødrene Rosengreen og Hansson, der begge ere omreisende Ældster i Konferencen og som i Forening ere meget nidkjære i deres Kalds Pligters Udførelse. Jeg kan stadfæste tilligemed dem, at de Hellige i denne Del af Herrens Vingaard ere gode og trofaste. De ønske alle paa faa Undtagelser nær at leve deres Religion og opfylde deres Pligter.

Det er vel ingen Nyhed, om jeg fortæller Dem, at vore Søskende her i Sverige ere for største Delen overmaade fattige paa timelige Midler; ikke desmindre, de leve i Haabet paa Herren, at han skal befri dem fra det Aag, som trykker dem, og at de i hans beleilige Tid maa blive udsamlede herfra og komme hjem til Zion. De ere i deres Fattigdom villige til at gjøre Alt for Guds Riges Fremgang.

En stor Del Skrifter ere solgte i

den senere Tid og mange Forsamlinger, som alle have været godt besøgte, ere afholdte. Flere have lovet at aabne deres Huse for vore religiøse Sammenkomster og føle megen Interesse for Evangeliets Sag. Enkelte blive Tid efter anden tillagte Menigheden, og Mange lytte til vore Vidnesbyrd med Begjærlighed; men ere alligevel for store til at gaa gjennem Døren til Guds Rige. Vore Forsamlinger her i Malmø ere godt besøgte. Flere af de Militære komme ofte for at høre vore Lærdomme. En Del af den tiloversblevne Tid benytter jeg til at besøge Folket her i Staden. Mange, som ikke ville nedlade sig til at gaa til vore Forsamlinger, modtage gjerne Vidnesbyrdet i deres Hus. De ønske at gaa og høre, men frygte for, at deres Venner skulle se dem.

Menneskene fordele sig i forskjellige Partier, en Del voxer i al Slags Ugudelighed og Last, en anden i Vantro og en tredie forener sig med et eller andet religiøst Parti, det som tiltaler dem mest, og tro, at det er tilstrækkeligt, naar man gaar med et langt Ansigt. Ikke saa Faa have hørt Jesu Evangeliums Grundsætninger i mange Aar; men vor Røst har været for svag til at vække dem. Dog, jeg tror, at Herren selv vil tale til dem. Maaske det vil have lidt mere Indflydelse, naar han sender dem Krig, Pestilentse, Hungersnød, Jordskjælv og mangehaande andre Ødelæggelser.

Øvrigheden er i Almindelighed fredeligsindet. Jeg aflagde for en Tid siden en Visit hos Stadsfiskalen og Præsten i Wexiø. De vare begge meget venskabelige. Præsten havde ikke meget at indvende; thi han bifaldt alle de Argumenter, jeg anførte, og erkjendte, at de vare i Overensstemmelse med Sandheden. Dog for ikke aldeles at blotte sig selv, fremsatte han en Del af sine egne Vildfarelser. Indbyggerne i Smaaland ere et ugudeligt og ligegyldigt Folk, der tiltrænge et kraftigere Vidnesbyrd end det, vi kunne give dem. Maaske de ville blive mere redebone til at gjøre Guds Villie efter at en Del af de Straffedomme, som jeg før har omtalt, ere komne over dem.

Jeg for mit Vedkommende er vel tilfreds i alle Omstændigheder, og anser det som det høieste Gode at være en Arbeider for Herrens Værk paa Jorden.

Jeg vil til Slutning aflægge min hjertelige Tak for alle de gode Raad og Lærdomme, som jeg har erholdt gjennem Dem, og for alle de Leiligheder jeg har havt at være i Deres Omgivelse. Vær i Forening med Brødrene paa Kontoret paa det hjerteligste hilset fra Eders Broder i den gode Sag

Poul Dehlin.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.")

(Fortsat fra Side 111).

Urolige og rænkefulde Mænd vare stadig ifærd med at udklække Planer til de Helliges Uddrivelse fra deres Hjem. Dersom de mødte Modstand i en Retning, saa opgav de alligevel ikke deres Hensigt, men henvendte Opmærksomheden paa andre Snedigheder. En Beskrivelse over disse Mænds Fremgangsmaade paa et Sted vil være nok til billedlig at fremstille deres Handlemaade paa andre Steder i Setlementerne, hvor de Hellige vare bosatte. En Del Familier af de Hellige havde, efter at være forjagede fra Missouri, nedsat sig i Nærheden af Lima, Adams County, Illinois. Navnet paa et af disse Setlementer var Yelrome. Den 14de Februar 1845 ankom Fader Isaak Morley, der var bosiddende i Yelrome, til Nauvoo med Underretning om, at fem Brødre vare arresterede for Tyveri. Han meldte tillige, at Fuldmagt var udstedt til ogsaa at arrestere ham.

Denne Arrestordre og Anklage var opfunden og sat i Værk blot for at vække Ophidselse. Pøbelen var nødsaget til at opfinde en eller anden Historie for at besmykke deres egne Røverier og Voldsgjerninger. Hvis de Hellige i nogen Henseende havde overtraadt Loven, da havde disse Bander havt et ligefremt Paaskud; men da dette ikke var Tilfældet, da de Hellige hverken udøvede Mord, stjal, bedrev Hor eller gjorde noget Andet, som var urigtigt, saa maatte deres Fjender opsmede Løgne og opstille falske Vidnesbyrd imod dem for at faa sat deres skammelige Intriguer igjennem. Den Plan, som de havde affattet for at gjennemføre denne deres Hensigt, var meget snildt anlagt. De havde anklaget de Hellige for Tyveri; hvis de havde kunnet bevist, at de vare Tyve og bekjendtgjort dette for Verden, saa havde det været et Slags Retfærdiggjørelse for dem at udjage de Hellige fra deres Hjem og røve deres Eiendomme. I ville maaske spørge: „Men dersom de Hellige ikke begik noget Tyveri, hvorledes kunde de bruge en saadan Fremgangsmaade imod dem?"

Naar Menneskene opstaa i Kamp mod Sandheden og for at ødelægge Guds Folk, bruge de uden Betænkning de mest afskyelige og uværdige Redskaber for at fuldføre deres daarlige Forsætter. Modstanderne lede dem til at tro, at de virkelig gjøre Herren en Tjeneste ved at handle saaledes. Vi kunne ogsaa finde i Bibelen, at det var Præsterne, som forfulgte og dræbte Profeterne. De Mænd, hvis Forretning var at belære Folket i hvad, som de kaldte Religion, vare Lederne ved Blodsudgydelsen af de sande Guds Tjenere. I Mormonsbog ville I finde en lignende Historie. Det er troligt, at Profeten Abinadi havde undgaaet Baalet, dersom Folket havde faaet fulgt deres egne Følelser. Men Præsterne opmuntrede dem til at brænde ham og vare skyldige i, at han endte sit Liv i Flammerne.

Den Herre Jesus blev bragt til Korset ved den samme Klasse. Hans bitreste Fjender bestode af Mænd, der pralede af deres Religion, af deres Dygtighed i at forrette samme og af deres Ret til at belære Folket. De bestyrkede sig selv i, at

de ved at korsfæste Frelseren, som de kaldte en Bedrager og Lærer af en falsk Religion, forfremmede Gudsdyrkelsen. Jesu Kristi Kirkes Historie i disse Dage er fuld af lignende Exempler. Præsterne have været Folkets Ledere i at forfølge de Hellige. De vare de første og mest aktive Mænd i at opvække Oprør mod Profeten Joseph i Begyndelsen af hans Løbebane. De vare Lederne for enhver Pøbelhob, som opstod mod ham og hans Søskende, medens han levede, og have især gjort sig berømte ved de Helliges Uddrivelse fra deres Hjem og Eiendomme i Staten Missouri og ved at være blandt den Pøbelhob, som stod under en Baptist-Præsts Ledelse, der med sværtede Ansigter gjorde Indbrud i Carthage Fængsel og myrdede Joseph, der sad der som en uskyldig, forsvarsløs Fange.

De Helliges Fjender nær Velrome vare ikke sene i at drage Fordel af disse deres Præsters Exempler. Ondskabsfulde Mænd, hvis Hjerter vare fyldte med Begjærlighed og Ønske om Rov og Mord, kunde lettelig bestyrkes i, at det vilde være en fortjenstlig Handling at besnære de Sidste-Dages Hellige og anklage dem som Forbrydere. Ingen uden fordærvede og afskyelige Karakterer, over hvilke Djævelen maa have havt stor Magt, kunde været istand til at vise en saa nederdrægtig Fremgangsmaade.

Planen var anlagt saaledes, at de skulde tage forskjellige Artikler og om Natten gaa til de Folk, som de ønskede at anklage og skjule det paa disses Enemærker. Derpaa vilde de gjøre Anskrig og sige, at de vare bestjaalne. De vilde naturligvis henlede deres Mistanke paa „Mormonerne“ og anmode Politiet om at gjøre Husundersøgelse hos dem. „Den, som skjuler en Ting, vil letteligen finde den.“ Dette er et gammelt Ordsprog, og det var ingen Vanskelighed for dem at finde det tabte Gods. Det var paa denne Maade at de fem Brødre, som omtalt, bleve arresterede for Tyveri. Denne Plan saavelsom mange andre af lignende Karakter bleve smedede for at faa opreist Klage mod Brødrene saavel paa andre Steder som i Velrome. Dette var et gammelt Kneb for dem, som ønskede at ophidse Pøbelen, og det synes, fra den nærværende Fremgangsmaade mod Præsident Young og andre af vore Ledere i denne Stad, som om Satan ikke har forglemt denne List. Ved at reise saadanne Klager mod uskyldige Mænd, haabede de at opvække de Hellige til Modstand mod de lovlige Autoriteter og saaledes bevirke et Sammenstød mellem dem og Staten. Da kunde de anraabe Staten om Bistand, hvilken Fremgangsmaade kan lignes med den, som vore Fjender benytte sig af nu for Tiden, kuns med den Forskjel, at de nu søge at bringe os i Uleilighed med de Forenede Stater. Denne Gjenstand blev bragt op for Raadet, og det blev derfor bestemt, at disse, som saaledes vare anklagede, skulde begive sig paa Mission, saa at denne Vanskelighed kunde undgaaes indtil Templet var færdigt. (Forts.)

Blandinger.

Napoleon den 3die, Frankrigs forhenværende Keiser, er afgaaet ved Døden den 9de dennes paa Slottet Chislehurst i Nærheden af London. Han havde i den senere Tid lidt meget af Stensmerter, hvorfor han var bleven underkastet to smertefulde Operationer.

Den 10de December forrige Aar blev de jordiske Levninger af Horace Greely stedte til Jorden. En stor Menneskemasse viste den Afdøde den sidste Ære ved at ledsage hans Ligbegjængelse og paa andre Maader hædre hans Bortgang.

Det var ikke en Æresbevisning, som vistes af en særegen Klasse for en Partigjænger, men det var en almindelig Ære, som vistes ham af alle Klasser for hans Dygtighed, Ærlighed, Flid, Nidkjærhed og Intelligence, hvilke Egenskaber han fornemlig har udfoldet i offentlige Anliggender til Bedste for den hele Nations Fremgang og Velfærd. I Nord, Syd, Øst og Vest af Amerika er Folket sig bevidst, at en fremragende Mand, der besad mange ypperlige Egenskaber, og som viste en ufortrøden Udholdenhed i at virke for sit Lands Vel, er vandret hinsides Sløret. Folket har vist denne Mand en hengiven Respekt og Agtelse, som ikke bliver saa Mange til Del.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.